

Una aclaració i un remerciament

per

HERMENEGILD PUIG I SAIS

UNA i altra cosa les crec indispensables com a *candau* que ha de tancar definitivament, per a no parlar-ne mai més, la campanya dels col·legues del partit de Sant Feliu de Llobregat, referent a la meua humil persona, campanya excessivament generosa per a ells i immerescuda i molt engorrosa per a mi.

Aclaració.—En la meua lletra al President de La Mutual, publicada en el nombre de febrer proppassat del BUTLLETÍ, quedava, em sembla ben clara, la meua actitud respecte a aquest assumpte. Aquells qui l'han llegida, potser se'n recordaran, i sinó, a ella els remeto, per si volen enterar-se'n; però, de totes maneres, en reproduiré unes ratlles per tal de facilitar-ne la coneixença:

"... de cap manera podria acceptar, si se'm concedissin, els privilegis que per a mi demaneu..."—els deia als companys signants de la proposició.

I seguia:

"I tercerament, no puc acceptar-ho per dignitat meua, la qual no em permet, que tot i haver treballat amb tot altruisme en pro del Sindicat... pogués aparèixer als ulls dels companys un vulgar i egoista explotador..."

Allí mateix demanava que donessin per acabat l'assumpte.

Els companys de Sant Feliu no opinaren com jo. Un d'ells em deia, en una molt atenta lletra: "... no em negareu que el mateix dret tenim nosaltres d'oferir-vos-ho, que vos de no acceptar-ho..."

En això tenien raó i em vegé obligat a inhibir-me'n, tant més quan en el seu article "Noblesa per noblesa" (BUTLLETÍ d'abril) i en la seva proposició circular deien: "... i tampoc no és ho-

menatge a la seva persona, sinó a la seva representació, a la seva obra, un tribut més que res, a l'espiritualitat de la nostra obra per ell encarada."

I en el preàmbul de la proposició presentada a l'Assemblea insistien: "... que ens havíem emprès... més que com homenatge personal, pel profit que el Sindicat pot treure de tenir sempre present l'esperit, idealitat i representació d'aquell qui fou el nostre primer President, perquè ens serveixi de guia i exemple."

Com es veu, l'assumpte perd tot caire personal per fer-se simbòlic. Per això em semblà que el millor era inhibir-me'n, com ho faig present en lletra particular adreçada després de la circular, en la qual els dic: "Ara, en allò que es refereix al meu assumpte personal, no tinc d'afegir res a allò dit en la meua anterior (BUTLLETÍ de febrer), sinó que... ho sento per vostès, que tindran una decepció i un desengany, cosa sempre sensible."

Crec que resulta clara la meua actitud d'inhibició i el propòsit de no acceptar privilegis, en el cas de què se m'haguessin concedit, cosa en la qual no havia cregut mai; però com que algú, que no s'hagués enterat de tot el procés, podia opinar el contrari i incloure'm en el cas que rebutjo en el paràgraf transcrit de la meua primera lletra, i per altra part, com que m'agraden les situacions franques, he cregut necessària aquesta aclaració per la meua tranquil·litat.

D'altra banda, l'assumpte ha tingut la solució més lògica que podia tenir. El Sindicat s'ha pronunciat repetides vegades en contra de tot privilegi, com correspon a una entitat altament democràtica; jo comparteixo el mateix criteri que el Sindicat i que els companys Andreu i Pujades, que en aquest cas la seva veu fou la genuina veu